

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Sa/50/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016201926
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Jurgošová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1016201926.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Beátou Jurgošovou v právnej veci žalobcu: S.. Ľ. H., R.. XX.XX.XXXX, T. D. F. XX, XXX XX D., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 15992-25/2016-BA zo dňa 10.08.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi súd nepriznáva voči žalovanému náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a napadnuté rozhodnutie

Žalobca podal dňa 20.06.2014 žiadosť žalovanému o uspokojenie mzdových nárokov prostredníctvom tlačiva „žiadosť o dávku garančného poistenia“, v ktorom uviedol, že si uplatňuje neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu za obdobie od 04.02.2014 do 28.02.2014 v sume 2.067,84 eura, za obdobie od 01.03.2014 do 31.03.2014 v sume 831,60 eura, za obdobie od 01.04.2014 do 08.04.2014 v sume 725,70 eura.

Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava rozhodnutím č. 395/2014-BAM-DGP zo dňa 30.06.2014 vydaným podľa § 178 ods. 1 písm. a) štvrtý bod zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) nevyhovela žiadosti žalobcu vo veci nároku na dávku garančného poistenia a podľa § 102 ods. 1 a § 103a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nepriznala nárok na dávku garančného poistenia. V odôvodnení rozhodnutia Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava uviedla, že v zmysle § 103a zákona č. 461/2003 Z. z. je podmienkou priznania dávky garančného poistenia, aby platobne neschopný zamestnávateľ, ktorým je právnická osoba, mal sídlo alebo adresu organizačnej zložky na území Slovenskej republiky súčasne s adresou organizačnej zložky alebo sídlom na území najmenej jedného členského štátu Európskej únie.

Žalobca voči prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie, doručené žalovanému dňa 04.08.2014. Žalovaný rozhodnutím č. 44824-7/2014-BA zo dňa 02.12.2014, ako odvolací orgán odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil. V odôvodnení žalovaný uviedol, že pre posúdenie oprávnenosti nároku žiadateľa na dávku garančného poistenia boli vykonané dokazovania a z neho vyplývajúcich záverov bolo vyodené, že žalobca nesplnil podmienky nároku na dávku garančného poistenia, a to najmä z dôvodov, že:

- zamestnávateľ P&J Holding SE, so sídlom Náměstí Svobody 22, 602 00 Brno, IČO: 28 283 996 (ďalej len „zamestnávateľ“) nemal na území Slovenskej republiky sídlo, ani organizačnú zložku, ani nevykazoval na území SR znaky trvalej, stálej a reálnej hospodárskej prítomnosti,
- zamestnávateľ nebol platobne neschopný podľa § 12 zákona č. 461/2003 Z. z.,
- žalobca nepreukázal skutočný výkon činnosti zamestnanca pre zamestnávateľa.

Žalobca dňa 29.01.2015 v zákonnej lehote doručil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“ alebo „tunajší súd“) žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 44824-7/2014-BA zo dňa 02.12.2014, ako aj prvostupňového rozhodnutia č. 395/2014-BAM-DGP zo dňa 30.06.2014 a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalobca napadnuté rozhodnutie pokladal za nezákonné, nakoľko mal za to, že vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci ako aj nesprávneho právneho posúdenia veci.

Správny súd rozsudkom č. k.: 6S/28/2015-51 zo dňa 04.03.2016 rozhodol tak, že rozhodnutie žalovaného č. 44824-7/2014-BA zo dňa 02.12.2014 bolo zrušené podľa § 250j ods. 2 písm. b), c) a d) Občianskeho súdneho poriadku a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 26.04.2016.

Žalovaný po doplnení dokazovania, na ktoré bol zaviazaný predmetným rozsudkom správneho súdu, vydal rozhodnutie č. 15992-25/2016-BA zo dňa 10.08.2014. Postavenie zamestnávateľa v ekonomickom a právnom prostredí Slovenskej republiky podľa žalovaného nemožno považovať za stálu hospodársku prítomnosť zamestnávateľa v súlade s rozsudkom Európskeho súdneho dvora č. C-310/07, publikovaný v Úradnom vestníku dňa 08.09.2007. Výroková časť tohto rozsudku aplikuje čl. 8a smernice 80/987/EHS zo dňa 20.10.1980 (neskôr prevzatý aj na účely v súčasnosti platnej smernice 2008/94/ES o ochrane zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa) tak, že je potrebné, aby podnik sídlaci v jednom členskom štáte považovaný za podnik majúci taktiež činnosti na území iného členského štátu, v predmetnom štáte disponoval stálou hospodárskou prítomnosťou, ktorá sa vyznačuje existenciou ľudských zdrojov, ktoré mu umožňujú vykonávať činnosť v tomto inom členskom štáte. Musí ísť o stálu hospodársku prítomnosť zamestnávateľa v tomto štáte, ktorá vyúsťuje do skutočnej hospodárskej, ekonomickej, výrobnéj či inej činnosti v súlade s predmetom podnikania zamestnávateľa. Podľa záverov dokazovania zamestnávateľ túto podmienku nesplnil. Nesplnenie podmienky vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa, má samo osebe za následok, že nárok na dávku garančného poistenia nemôže byť žalobcovi priznaný.

II.

Žaloba

Žalobca sa žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.10.2016, domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15992-25/2016-BA zo dňa 10.08.2014, ktorým bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Bratislava č. 395/2014-BAM-DGP zo dňa 30.06.2014, vo veci nepriznania nároku na dávku garančného poistenia, v zmysle rozsudku správneho súdu č. k. 6S/28/2015-51 zo dňa 04.03.2016 potvrdené.

Žalobca v žalobe uviedol, že napadnutým rozhodnutím žalovaného, ako aj prvostupňovým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach, a preto žiada o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako správneho orgánu, ktorý rozhodol v poslednom stupni, ako aj o preskúmanie postupu a rozhodnutia, ktoré mu predchádzalo.

Ďalej k veci uvádza, že uzatvoril pracovnú zmluvu so zamestnávateľom, podľa slovenského zákonníka práce, v ktorej bolo uvedené miesto výkonu práce mesto Bratislava. Zamestnávateľ osobne dňa 04.02.2014 zaregistroval žalobcu v Sociálnej poisťovni a nechal sa aj dobrovoľne garančne poistiť. Platby na príslušné poistenia, ako zamestnávateľovi stanovuje zákon, za žalobcu neodvádzal, preto bol viackrát žalovaným vyzývaný na úhradu nedoplatku. Žalobca ukončil pracovný pomer so zamestnávateľom dňa 08.04.2014 z dôvodu nevyplatenia mzdy za jednotlivé mesiace trvania pracovného pomeru. Dňa 20.04.2014 si žalobca uplatnil nárok na dávku garančného poistenia za dané obdobie v Sociálnej poisťovni, pobočke Bratislava. Tento nárok bol žalobcovi viacerými rozhodnutiami žalovaného zamietnutý. V odôvodnení rozhodnutia sa podľa žalobcu žalovaný nezaoberal výrokom žalobcu z výsluchu zo dňa 27.07.2016, kde uviedol, že pre zamestnávateľa vykonával práce s požiadavkami zamestnávateľa (napr. rokovanie v advokátskej kancelárii JURIKA&KELTOŠ, s.r.o. v mesiaci marec 2014). Zároveň však žalobca dodal, že vzhľadom na organizačnú štruktúru zamestnávateľa nebolo nevyhnutné, aby prácu prideloval člen predstavenstva. Podľa názoru žalobcu je v rozpore so skutkovým stavom aj posúdenie žalovaného, či došlo k platovej neschopnosti zamestnávateľa, nakoľko podanie návrhu na konkurz bolo v rámci konania pred žalovaným podľa žalobcu preukázané.

Žalobca má za to, že žalovaný v rámci posudzovania nároku na vyplatenie dávky garančného poistenia žalobcovi odignoroval základné zásady správneho konania, nezistil materiálnu pravdu, nevysporiadal sa s navrhovaným dôkazom, a preto vydal správne rozhodnutia nespĺňajúce obligatórne náležitosti rozhodnutia podľa § 209 zákona č. 461/2003 Z. z.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby súd rozhodnutie žalovaného č. 15992-25/2016-BA zo dňa 10.08.2016, ako aj rozhodnutie č. 395/2014-BAM-DGP zo dňa 30.06.2014 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 22.11.2016 uviedol, že vykonané doplnené dokazovanie - opätovný výsluch žalobcu, opätovný výsluch p. C. a vyjadrenie Ústrednej evidencie väzňov Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže vo veci pobytu p. N. D. - preukázalo predchádzajúce závery žalovanej smerujúce k rozhodnutiu o nepriznaní nároku na dávku garančného poistenia.

Ani doplnené dokazovanie podľa žalovaného nepreukázalo, že by zamestnávateľ bol platobne neschopný. V konaní nebolo preukázané, že by tento zamestnávateľ mal sídlo alebo adresu organizačnej zložky na území Slovenskej republiky. Platobná neschopnosť preto podľa žalovaného nemôže byť posudzovaná podľa § 103a zákona č. 461/2003 Z. z. a návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok zamestnávateľa podaný podľa českých právnych predpisov, nemá v konaní o nároku na dávku garančného poistenia žiadne právne účinky. Podľa slovenských právnych predpisov podľa § 12 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. návrh na vyhlásenie konkurzu podaný nebol. Nesplnenie podmienky vzniku platobnej neschopnosti zamestnávateľa znamená, že nárok na dávku garančného poistenia nemôže byť žalobcovi priznaný.

Žalovaný ďalej uviedol, že dávkou garančného poistenia nemožno uspokojiť akékoľvek neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu, ale len tie, ktoré vecne, časovo a príčinne súvisia s platobnou neschopnosťou zamestnávateľa, čo potvrdil vo výkladovom stanovisku aj Najvyšší súd slovenskej republiky (zverejnené pod č. 61 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a súdov SR č. 5/2015). Žalovaný uviedol, že pre prípad sporných, neuspokojených nárokov medzi zamestnancom a zamestnávateľom v rámci pracovnoprávnych vzťahov stanovuje právny poriadok Slovenskej republiky viaceré nástroje, vrátane primeranej súdnej ochrany podľa čl. 9 a § 14 Zákonníka práce, ktoré mal žalobca možnosť využiť.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukazuje na nepravdivé tvrdenie žalobcu, že bola preukázaná platobná neschopnosť zamestnávateľa podľa § 12 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z., pričom sa odvoláva na odôvodnenie v napadnutom rozhodnutí. Zo samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že zamestnávateľ má sídlo mimo územia Slovenskej republiky, a preto je potrebné zohľadniť osobitnú definíciu platobnej neschopnosti podľa § 103a ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., koncipovanú práve pre cezhraničné situácie. Predmetné ustanovenie pre vznik platobnej neschopnosti zamestnávateľa vyžaduje, aby išlo o subjekt, so sídlom alebo adresou organizačnej zložky na území Slovenskej republiky a súčasne s adresou organizačnej zložky alebo sídlom na území najmenej jedného iného členského štátu Európskej únie alebo štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore. Zamestnávateľ túto podmienku nespĺňa, pretože ide o subjekt so sídlom výlučne na území Českej republiky. Preto nie je podľa žalovaného možné považovať zamestnávateľa za platobne neschopného na účely vzniku nároku na dávku garančného poistenia. Z uvedených dôvodov nemožno podľa žalovaného akceptovať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok zamestnávateľa, podaný podľa českých právnych predpisov. Podľa slovenských právnych predpisov návrh na vyhlásenie konkurzu podaný nebol. Po vydaní uznesenia č. 45 Nc 8134/2014-10 zo dňa 21.05.2014, ktorým Krajský súd v Brne rozhodol tak, že na návrh neprihliada, žalobca už voči Krajskému súdu v Brne v tejto veci ďalej nekonal.

Na základe uvedeného žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

IV.

Replika žalobcu

Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného doručenej súdu dňa 04.01.2017 uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalovaného, pretože sú na ťarchu zamestnanca ako slabšej strany. Žalobca uviedol, že má vedomosť, že p. C., ako druhému zamestnancovi zamestnávateľa bola žalovaným vyplatená nemocenská dávka z dôvodu choroby, a z toho dôvodu, že žalobca názoru, že podmienky na čerpanie dávok zo Sociálnej poisťovne boli splnené. Z vyjadrenia ďalej vyplýva, že žalobca riadne uzatvoril pracovnú zmluvu, bol riadne prihlásený do Sociálnej poisťovne, a za prácu nebola žalobcovi vyplatená

žiadna mzda, pretože zamestnávateľ dávno nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami a neplnil si svoje záväzky voči zamestnancom, hoci tí svoju pridelenú prácu vykonali riadne a včas. Žalobca tiež namietal porušenie princípu kontradiktórnosti, z dôvodu, že mu nebol doručený rozsudok Krajského súdu č. k.: 1S/58/2015-37 zo dňa 03.03.2016, a preto nemal možnosť sa oboznámiť s dôkazmi protistrany.

V.

Vyjadrenie žalovaného

Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 28.03.2017 zotrval na dôvodoch uvedených vo vyjadrení zo dňa 22.11.2016.

K námietke žalobcu ohľadne vyplatenej nemocenskej dávky počas trvania zamestnania p. C. u zamestnávateľa, žalovaný uviedol, že podmienky nároku na nemocenské sú v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. zásadne odlišné od podmienok nároku na dávku garančného poistenia. Splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na konkrétnu dávku sociálneho poistenia žalovaný skúma vždy individuálne, v každom jednotlivom konaní pri každej uplatnenej dávke sociálneho poistenia. Poskytnutie nemocenského preto podľa žalovaného neznamena, že zamestnancovi budú automaticky poskytované aj iné, v budúcnosti uplatnené dávky sociálneho poistenia.

K nevedomosti žalobcu o rozsudku Krajského súdu č. k.: 1S/58/2015-37 zo dňa 03.03.2016 žalovaná uviedla, že nebol porušený princíp kontradiktórnosti konania vzhľadom na to, že v konaní, v rámci ktorého bol rozsudok vydaný, žalobca nevystupoval ako účastník konania.

Žalovaný navrhol, aby správny súd žalobu zamietol podľa § 190

zákona č. 162/2015

Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“).

VI.

Vyjadrenie žalobcu

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 11.02.2019 uviedol, že vo veci okolnosti uzatvárania pracovnej zmluvy so zamestnávateľom bol vypočúvaný ako svedok aj orgánmi činnými v trestnom konaní, stal sa obeťou podvodu, pretože štatutár p. D. v čase podpisovania pracovnej zmluvy dobre vedel, že nedisponuje finančnými prostriedkami na výplatu zamestnancov a aj napriek tejto skutočnosti dvoch zamestnancov zamestnal a pridieľoval im prácu. Po viacerých nesplnených sľuboch p. D. zamestnanci ukončili pracovný pomer.

Žalobca vo vyjadrení upozornil súd na novú adresu trvalého bydliska.

Žiadne iné nové skutočnosti žalobca vo vyjadrení neuviedol.

VII.

Právne posúdenie veci

Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10 a § 13 ods. 1 SSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, a preto žalobu je treba podľa § 190 SSP zamietnuť.

Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách § 6 ods. 1 SSP súd preskúma aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V rámci správneho súdnictva súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, najmä z toho pohľadu, či toto procesné pochybenie predstavuje takú vadu konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí,

ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba to, či toto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 154 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Podľa § 167 ods. 1 SSP, správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia, tento zákon vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia a konanie vo veciach sociálneho poistenia.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., povinne garančne poistený je zamestnávateľ zamestnanca v pracovnoprávnom vzťahu a člena družstva, ktorý je v pracovnom vzťahu k družstvu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., nárok na dávku garančného poistenia z garančného poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec uvedený v ods. 1 po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 102 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., zamestnanec zamestnávateľa podľa § 18 má nárok na dávku garančného poistenia, ak jeho zamestnávateľ sa stal platobne neschopný a nemôže uspokojiť nároky tohto zamestnanca, ktorými sú

- a) nárok na mzdu a náhradu za čas pracovnej pohotovosti,
- b) nárok na príjem plynúci členovi družstva z pracovného vzťahu k družstvu,
- c) nárok na odmenu dohodnutú v dohode o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru,
- d) nárok na náhradu mzdy za sviatky a pri prekážkach v práci,
- e) nárok na náhradu mzdy za dovolenku, na ktorú vznikol nárok počas kalendárneho roka, v ktorom vznikla platobná neschopnosť zamestnávateľa, ako aj za predchádzajúci kalendárny rok,
- f) nárok na odstupné, ktoré patrí zamestnancovi pri skončení pracovného pomeru,
- g) nárok na náhradu mzdy pri okamžitom skončení pracovného pomeru,
- h) nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru,
- i) nároky cestovných, sťahovacích a iných výdavkov, ktoré vznikli pri plnení pracovných povinností,
- j) nárok na náhradu vecnej škody v súvislosti s pracovným úrazom alebo chorobou z povolania,
- k) nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca podľa osobitného predpisu,
- l) súdne trovy v súvislosti s uplatnením nárokov z pracovného pomeru zamestnanca na súde z dôvodu zrušenia zamestnávateľa vrátane trov právneho zastúpenia.

Podľa § 103 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

Podľa § 103a ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., ak je platobne neschopný zamestnávateľ, ktorým je právnická osoba so sídlom alebo adresou organizačnej zložky na území Slovenskej republiky a súčasne s adresou organizačnej zložky alebo sídlom na území najmenej jedného iného členského štátu Európskej únie alebo štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore, inštitúciou zodpovednou za uspokojovanie nárokov zamestnanca z garančného poistenia je inštitúcia členského štátu Európskej únie alebo štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore, na ktorého území fyzická osoba vykonáva činnosť zamestnanca alebo zvyčajne vykonáva činnosť zamestnanca. Ak inštitúciou podľa prvej vety je Sociálna poisťovňa, o nároku na dávku garančného poistenia zamestnanca uvedeného v prvej vete rozhodne podľa tohto zákona. To platí aj vtedy, ak je platobne neschopný zamestnávateľ, ktorým je fyzická osoba s trvalým pobytom, povolením na prechodný pobyt alebo povolením na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a s bydliskom na území najmenej jedného iného členského štátu Európskej únie alebo štátu, ktorý je zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore.

V preskúmvanej veci mal súd nesporne za preukázané, že dňa 20.06.2014 bola Sociálnej poisťovni, pobočka Bratislava doručená žiadosť žalobcu o dávku garančného poistenia, ktorou žiadal o poskytnutie dávky garančného poistenia za tri mesiace z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu

predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti spoločnosti P&J Holding SE so sídlom na Námestí Svobody 22, Brno, Česká republika.

Z výpisu z obchodného rejstříku, vedeného Krajským soudem v Brně, oddiel H, vložka 12 súd zistil, že obchodná firma P&J Holding SE, so sídlom podnikania Brno, Námestí Svobody 22, IČO: 28283 996 podniká na území Českej republiky. Podľa vykonaných dôkazov v administratívnom konaní predmetná spoločnosť P&J Holding SE nemá podľa slovenských právnych predpisov žiadnu právnu subjektivitu, nefiguruje v obchodnom registri Slovenskej republiky ani samostatne, ani prostredníctvom svojej organizačnej zložky. Z obsahu administratívneho spisu mal súd ďalej za preukázané, že žalovaný vykonal dôkazy týkajúce sa pôsobenia a reálnej činnosti tejto spoločnosti na území Slovenskej republiky. Za týmto účelom bol vo veci vypočutý Ing. S. C., z ktorého výpovede vyplynulo, že predmetná spoločnosť na území Slovenskej republiky nevykonávala žiadnu činnosť, nemala na území Slovenskej republiky prenajaté žiadne pracovné priestory. Podľa vyjadrenia člena štatutárneho orgánu, uvedeného v zápisnici zo dňa 24.11.2014, člen štatutárneho orgánu (X. C.) považuje spoločnosť P&J Holding SE za neaktívnu a nie je mu známa žiadna činnosť, ktorú by táto spoločnosť na Slovensku vyvíjala. Na území Slovenskej republiky nemal žiadnu personálnu ani mzdovú agendu, ani neuzatváral žiadne kontrakty, resp. nevykonával žiadne úkony. Ako uviedol do zápisnice, žalobcovi nezaďával žiadne pracovné úlohy, dokonca o vzniku pracovného pomeru žalobcu nemal žiadnu vedomosť.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný, podľa názoru súdu, správne vyhodnotil, že spoločnosť P&J Holding SE nebola hospodársky prítomná na území Slovenskej republiky v zmysle smernice 2008/1994/ES o ochrane zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa, v dôsledku čoho túto spoločnosť nie je možné považovať za spoločnosť vykonávajúcu činnosť na území Slovenskej republiky a jej klientom, ktorí tvrdia, že sú jej zamestnancami nie je tak možné priznať nárok na dávku garančného poistenia.

Na základe vykonaného dokazovania správny súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie je vecne a právne správne. Žalovaný rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom. Podľa názoru súdu žalobca nesplnil podmienky nároku na dávku garančného poistenia z dôvodu, že jeho zamestnávateľ P&J Holding SE nemal na území SR sídlo ani organizačnú činnosť, ani nevykazoval na území SR znaky trvalej, stálej a reálnej hospodárskej prítomnosti. Zamestnávateľ P&J Holding SE nebol platobne neschopný, a to ani podľa § 12, ani podľa § 103a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. Ustanovenie upravuje uspokojovanie nárokov zamestnanca pri platobnej neschopnosti zamestnávateľa, ktorý má sídlo, adresu organizačnej zložky alebo pobyt aj na území iného členského štátu Európskej únie alebo štátu zmluvnej strany dohody o Európskom hospodárskom priestore. Uvedená úprava sa odvíja od prebratia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/74/ES zo dňa 23.09.2002, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 80/987/EHS o aproximácii zákonov členských štátov týkajúcich sa ochrany práv zamestnancov pri platobnej neschopnosti zamestnávateľa. Ďalším dôvodom na zamietnutie návrhu žalobcu bola skutočnosť, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal skutočný výkon činnosti zamestnanca pre tohto zamestnávateľa. Súd preto konštatuje, že za týchto okolností nie je možné považovať nárok žalobcu na dávku garančného poistenia za preukázaný.

Správny súd vzhľadom na uvedené dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a konštatoval, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zmenu napadnutého rozhodnutia. Súd nezistil takú vadu, ktorá by mohla mať za následok zmenu napadnutého rozhodnutia. Postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom, nevybočilo zo zákonného rámca a úsudok správneho orgánu je v súlade s logickým a racionálnym uvažovaním. Súd preto žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a v konaní neúspešnému žalobcovi súd právo na náhradu trov konania nepriznal, keď základným predpokladom priznania náhrady trov konania je vecný úspech v konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 SSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva

(sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.